

(המשך מעמוד 5)

יומן השבוע
בהוצאת רביבים יש שותפות
ארוכת-שנים בין יהודה שיף ובין
יואל ישראלי.

לכאורה, הכל כאן כשר. המישי
טרה עורכת ביטאון משלה, ומוסרת
את ההפקה שלו, תמורת תשלום
שנקבע מראש במיכרו, לחברה
פרטית להוצאה לאור. חברה זאת
היא האחראית על הפקת הביטאון,
וגם על השגת המודעות, שהן הן
מקור הרווח העיקרי. הכל כשר,
מקום שלמישטרה אין רוחחם מן
המודעות האלה.

אך התמונה למעשה היא קודרת

פוכן ישראלי וידידה
עבר מישטרה

הרבה יותר. צריך מידה מוטלגת
של תמימות כדי להאמין, כי מחיר
ההפקה שגובה יהודה שיף מה-
מישטרה, אינו מושפע מכמות ה-
מודעות שהוא מוכר. כלומר: ה-
מישטרה משלמת פחות, משום ש-
השימוש בשמה ובכוחה מאפשר
למישטרה להשיג מודעות, ויש כאן
רווח עקיף בצורה ברורה.

אך זו אינה הנקודה החמורה
ביותר בפרשה.
שוחד עקיף, הלקוחות סאלי-
הם פונה יואל ישראלי, כדי להשיג
מודעות לביטאון המישטרה, אינם
צריכים לדעת מהו טיב ההסדרים
הפנימיים שבין המישטרה ובין
ההוצאה הפרטית המפיקה את ה-
ביטאון. מבחינתם, יואל ישראלי
והוצאת רביבים מייצגים את מישי-
טרה ישראל.

במצב זה, קשה לראות כיצד
יהיו לקוחות סרבניים רבים. חב-
רות ויוזמים רבים מאוד עשויים
לחשוב - בצדק או שלא בצדק -
כי מתן מודעה בביטאון ה-
רישמי של מישטרת ישראל עשוי
להעניק להם חסינות מפני חקי-
רות, או לפחות יחס "נאות" מצד
השוטרים, כאשר כבר מתבצעת
חקירה. פירסום מודעות בביטאון
הרישמי של מישטרת ישראל עשוי
גם להיות צורה של שוחד עקיף,
וכי אין המישטרה לקוח גדול
וחשוב של מכוניות, למשל, או
של מכוניות-כתביה למישרדיה?
חברה שכבר זכתה להעדפה?
המישטרה משתמשת במוצריה,
עשויה לפרסם מודעות בביטאון
המישטרה כאות-תודה על העד-
פתה, וכהשקעה לעתיד, מתוך
תיקווה כי העדפה זאת תימשך.
דברים אלה אינם תיאורטיים.

גיליון חודש מרס של מראות
מודס על נייר משובח וחלק,
מופיעה בו מודעה של חברת מכו-
ניות ידועה, שמישטרת ישראל
מרבח להשתמש במכוניותיה. מו-
פיעה גם מודעה של חברה ה-
מייצרת מכוניות-כתביה, ושל חברת
ריה המייצרת מכוניות-מכשירי-קשר. כמו
כן יש בעיתון מודעות של מוסדות
סיגנסיים ושל חברות גדולות,
שהמישטרה עורכת מדי פעם חקי-
רות לגבי מעשים פליליים הנוגעים
להם.

מבחינת כל החברות האלה, הן
אינן נתונות מודעות ומשלמות
כסף להוצאת רביבים - אלא לי-
ביטאון המישטרה!

בית-ספר שהיה מרכז החינוך הסוציאליסטי בישראל חגג

את חג הידידות עם המישטרה הפאשיסטי בדרום-אפריקה

עבודה שחורה

אנציקלופדיה על האפרטהייד, אבל
אני לא יודעת מה השקולים של
השילטונות שם, ומה הדבר העמוק
מאחורי מדיניות זו - ולכן לא
נכנסתי לזה.

ביום השישי שערב התקיים ב-
בית-הספר טקס הסיום. אשת ה-
שגריר הגיעה עם סמליה שלמה,
וכל התלמידים נכחו בטקס.

למקום בא העיתונאי יואב קרני,
מנהלת בית-הספר לא הכירה אותו,
והיתה בטוחה שהוא חלק מן ה-
סמליה של השגרירות.

באמצע הטקס, קם קרני, ניגש
למיקרופון והחל לקרוא - תחילה
באנגלית ואחר כך בתרגום לעברית -
שיר של משוררת דרום-
אפריקאית על רצח ילדים שחורים
בידי חיילים לבנים.

מיד התעוררה המומה.
אנשי השגרירות רצו לעזוב
מיידי, אך המנהלת הרגיעה אותם.
התלמידים לא הבינו בדיוק כמה
מזוכרי, וחשבו שזה חלק מן הטקס.

המנהלת קראה לקרני לחדרה ו-
אחריה היסוסים וטלפונים לאנשי
מישרד-החינוך, הומינה את המישי-
טרה.

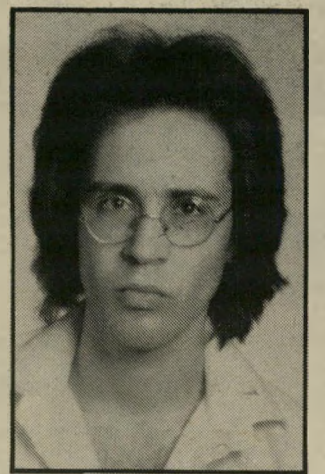
בינתיים עוד לא הוגשה תלונה
נגד קרני, אך תמר מריעו, וועמת.
היא חשבה שהצורה בה נעשו
הדברים היא אלימה ולא יאה,
כיוון שאנשי השגרירות היו אור-
חים של בית-הספר.

יואב קרני הסביר, שעשה את
מעשהו כדאם ולא כעיתונאי. היה
לי דחף מוסרי, אמר, וזה הדבר
היחיד שהניע אותי. בית-ספר
שמסוגל לעשות, שבוע דרום אפ-
ריקה בלי שירעדו אמות הסיפים,
הוא אקדמיה של בערות, אי-מוס-
ריות ואנטי-הומניזם. זהו בית-ספר
לא מחונך.

הרגשתי שאם לא אעשה את
זה, אהיה שותף לפשע של שתי

אך מור סטולר, תלמידה בתי-
ח, חשבה אחרת. היא הרגישה
שבית-הספר נותן יד ליחסים עם
מדינה גזענית, ורצחה למחות על
העניין. "ביום הראשון", מספרת
מור, "היתה ההרצאה הראשונה,
ואני לא הגעתי. להרצאה השנייה
הכריחו אותי לבוא, ואז נאלצתי
לעזוב באמצע."

מור רצתה להשתמש בעיתון
בית-הספר מעשים כבימה להבעת
דעותיה על העניין, וכתבה רשימה
נגד מדיניות דרום-אפריקה. שם
הרשימה: אימרו לא לדרום-אפרי-
קה. רצייתי לעורר את החברה
שיתעניינו בנושא, ושאפשר היה
לכתוב יותר לעומק, מסבידה
מור. רצייתי לגרות למחשבה.
אך הרשימה של מור לא פור-
סמה.

עיתונאי קרני
גירוש על-ידי המישטרה

תצוגת דרום-אפריקה בבית-הספר
אנחנו בעד שיויון!

קה. מילאתי צורך אנושי.
אחרי אירוע דרמאטי זה סערו
הרוחות בקרב התלמידים. חלקם
פחדו לדבר וחששו לחשוף את
עצמם לעיתונות. רובם קיבלו את
ההסבר כי לא נאה לפגוע באורי-
חים כשהם נמצאים בביתך. אך
רוב התלמידים לא הבינו כלל על
מה קמה כל הסערה, מכיוון שאיש
לא טרח להסביר להם בשבוע
דרום-אפריקה, מהי בעצם מדינה
זו ומהו מישטר האפרטהייד המוני-
עצנת סרגוסטי

בבית-הספר מנהג יום-לימודים
ארוך, והתלמידים מקבלים את
ארוחת-הצהריים בחדר-האוכל של
בית-הספר. מכיוון שאין בבית-
הספר תלבושת אחידה, מקובל ש-
בכל יום שיש באים כולם בחולי-
צות כחולות, מתאספים ביחד ו-
שרים משירי תנועות-הנוער ומי-
שירי תנועת-הפועלים.

"בית-ספר לא מחונך!"

תמר מריעו, מנהלת בית-
הספר, מזה ארבע שנים,
מודה שהיו לה לבטים כשהוטל
עליה לארח את אנשי שגרירות
דרום-אפריקה, אך היא קיבלה
עליה את הדין. היא אומרת:
"קבענו קו פעולה של אותו שבוע.
רוב המורים קיבלו את העניין, אם
כי היה מיעוט שלא ראה את זה
בעין טובה."

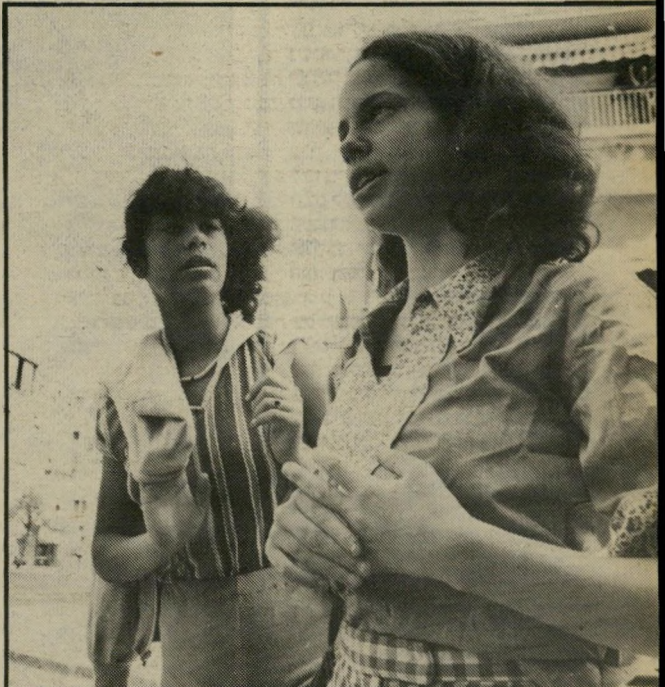
אנשי השגרירות ביקרו בבית-
הספר, הוחלט שהם יכינו תערוכה
על דרום-אפריקה ויארגנו מצגים
בעברית. הם גם שלחו לבית-הספר

א"ד גורדון היה בודאי שכל
הפך השבוע ביקרו. אילוי
דע מה נעשה בבית-הספר הקיני
על שמו. הוא, שהיה מנבאי עבר-
ית-הכפיים, היה מתחלחל לוא נכח
במעמד שבו אירחו תלמידי בית-
הספר בתל-אביב את אנשי שגריר-
י"וח דרום-אפריקה בארץ, נציגי
השילטון הפאשיסטי, ומדיניות ה-
אפרטהייד הגזענית.

במיסגרת פרייקט עצרת בית-
הנשיא למען הילד, החליטה אוסי-
זה נכון, אשת הנשיא היוצא, שכל
בית-ספר בתל-אביב יאמץ שגריר-
י"וח זרה, ילמד על הארץ, חושביה
ומינהגיה, ויארח את נשות השגר-
ירים ונציגי המדינה בארץ. וכך
קרה, שעל בית-ספר א"ד גורדון
הוטל לארח את שגרירות דרום-
אפריקה.

בית-ספר א"ד גורדון ידוע כי
בית-ספר מיוחד. מתחילתו היה
בית-חינוך, היה שייך לזרם-העוב-
רים, אך גם כיום מנסים צוות ה-
מורים וההורים לשמור על רוח
תנועת העבודה.

חברת-הילדים מנהלת את חיי
בית-הספר. יש בחירות דמוקרטיות

תלמידה סטולר (מימין)
נגד!

של תלמידים לוועדות השונות. הן
בחירות מתקיימות פעמיים בשנה,
באסיפה כללית של התלמידים.
ראשי הוועדות השונות מהווים
את הוועדה-הפועל של התלמידים.
הוועד הפועל, כמו כל הוועדות
האחרות, מתכנס פעם בשבוע ו-
מדיכן פעילויות ואירועים לתל-
מידים.

במשך כל השבוע שבו עסקו
תלמידי בית-הספר בלימוד ערכי
טבע ומורשת של דרום-אפריקה,
לא דובר כלל על נושא האפרטה-
ייד והגזענות. לא ניתנו לילדים
הסברים או הרצאות על אוסי ה-
שילטון במדינה זו. המדיניות ה-
היא, כפי שהסבירה מנהלת בית-
הספר, לא להיכנס לפוליטיקה.
"מבחינה תרבותית אנושית", אר-
מרת מריעו, "האנשים האלה ב-
ישראל הם אורחים, הם בבית
שלנו, וקודם כל צריך להתייחס
אליהם בכבוד ונימוס. אין לי שום
דבר נגד העם של דרום-אפריקה."

סרט וידיאו אנשים יפים המתאר
את הטבע, החיות והנוף של ארץ
זו. לסוף השבוע תוכנן טקס סיום,
שבו יתארחו אותן השגריר וכל
הפמליה בבית-הספר.